

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΥΛΥΓΑΡΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Ἰωάννα πετάχτηκε ἀπάνω ἀνήσυχη, ταραγμένη... Τὸ κεφάλι της ἔκαιγε, τὰ μ'λίγγια της σφουροκοπούσαν. Ἀνοιξτε τὸ παράθυρό του ἔβλεπε πρὸς τὸ περιβόλι, στήριξε ἐκεῖ τοὺς ἀγκῶνες της καὶ ἄφησε νὰ γύρη βαρὺ τὸ κεφάλι της στὶς παλάμες της...

Ὁ οὐρανὸς, τὰ σύννεφα πρὸς τὸν ἀσπέρασαν, οἱ τοῖχοι ὀλόγυρα τῶν σπιτιῶν, τὰ τρυφερά φύλλα τῶν δέντρων, ὅλα αὐτὰ τῆς φαινομένης πὺξ ἔγχαν ἄντι τὸ φανταστικόν. Ἄκουσε ἀόριστα τὸ χαροῦμενο κτύπημα τῶν πουλιῶν πρὸς τὸν αὐγὴν...

Ἐξάφνα ξυπνῶντας ἀπὸ τὴν ῥέμβη τῆς αὐτῆς, σὺρθηκε ἀργά, σὺν ὄνειροπαρήνῃ, πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ παιδιοῦ της γιὰ νὰ παρασταθῇ στὸ πρῶνόν του ντύσιμο.

Ὅσο προχωροῦσε ἡ μέρα, ἡ ἀγωνία της; μεγάλωνε, μεγάλωνε, γίνονταν ἀβάσταχτη. Ἡ μοναξιά τὴν τρώεψε, τὴν σκότωνε καὶ ἀποφράσσει νὰ καλέσῃ τὴν μητέρα της. Κάθησε, τῆς ἔγραψε ἕνα γράμμα καὶ τῆς τὸ ἔστειλε μ' ἕναν ἑμποστὸν τῆς ὑπηρετή...

Ἡ κυρία δὲ Λατοῦ Μελί, ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας, ἔβρισκε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἄν' τὸν καιρὸ τῆς πρὸς κακοπάντησεν τὴν κόρη της. Τ' ὄνειρό της, ὁ πόθος της νὰ καλοπαντρεύῃ τὴν μοναχοῦρη κόρη της, εἶχε διαφθερῆ. Καρδιακὴ ὁδὸς ἦταν, περιέριε πειὰ τὸ θάνατο, κλαίοντες ἀπαρηγόρητα γιὰ τὴν κατωδίκη τῆς κόρης της.

Ὅταν τῆς εἶπαν πὺξ ἡ Ἰωάννα εἶχε ἄλλοις σχέσεις μὲ τὸν κ. ντὲ Λέρν, λίγο ἔλειπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ντροπὴ, πόνο, ἀπελπισία. Ἐσῆσαν ἐντελῶς ὅταν ἡ Ἰωάννα τὴν ἔβρισκε βαίως, τῆς ὁμοιωθεῖ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κ. ντὲ Λέρν δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἔνδοξη σχέση. Τὴν θυμόταν πάντα τὴ σκηναὶ αὐτῆς ἡ κ. Μελί.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε πηδῆσει στὸ λαμό της; τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ κυττάζοντας τὴν κατὰμματα τῆς εἶχε πει :

— Κυττάτε με πὺξ ὡς ἀγκυλιῶ, μητέρα!... Δὲ θὰ σὰς ἀγκυλιῶ εἶσαι, ἀν ἴησον ἐνοχῆ... Ὡ! δὲ θὰ τολμοῦσα ποτὲ, μὰ ποτὲ νὰ σὰς ἀντικρῶ, νὰ σταθῶ μπροστὰ σὰς, νὰ σὰς μιλήσω, ἀν ἴησον μὰ ἀμαρτωλὴ κόρη, μὰ ἀμαρτωλὴ οὐχόνη, μὰ ἀμαρτωλὴ, μὰ ντροπισμένη μητέρα!...

Ἡ κυρία δὲ Λατοῦ ὁμῶς πῆρε τὸ γράμμα τῆς Ἰωάννας, διὰ τοῦ ὁποῦ τὴν πληροφοροῦσε γιὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ βαρῶνου δὲ Μωροσκάν μὲ τὸν κόμητα κ. ντὲ Λέρν, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς κόρης της.

Ὁμῶς τὴν εἶδε ἡ Ἰωάννα, ὁμοῦς κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της. Ἐπὶ κάμποσιν ὥρα ἡ δὴν γυναῖκα ἔκλαιε. Ὅταν ὁμοῦς πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησι καὶ ἡ Ἰωάννα ἀνέστησε λιγάκι τὴν ψυχραμίαν της, διηγήθηκε στὴν μητέρα της ὅλα ὅσα συνέβησαν τὸ χτεσινὸ βράδι.

Ἐνῶ μιλοῦσε, βρημάτιζε συγχρόνως ἀπάνω, κάτω... Ἦταν τρομερὰ νευρικὴ. Κάθε λίγο ἔβρισκε ἀνήσυχα βλέμματα στὸ ῥολοὶ τοῦ τοῖχου. Ἡ συνάντησι τῶν δύο ἀντιπάλων θὰ γίνονταν σὺν τῷ πρῶτῳ. Αὐτὸ ἔτρεπε πολὺ καλὰ ἡ Ἰωάννα κ' ὅσο ἡ ὥρα περνοῦσε, τόσο σφίγγονταν ἡ ψυχὴ της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνῃ κατακόκκινο. Κάθε λίγο τὰ χεῖλη της, πρὸς ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι μουμουρίζονταν.

— Ὡ! μαμά! μαμά! Καθήμεν μου μαμά! Τὶ σκληρότης! Τὶ ἀθλιότης! Τὶ ἀδικία Θεέ μου!

Ἀνήσυχη ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας σηκώθηκε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ :

— Ἐλα, παιδί μου, τῆς εἶπε, πάμε στὴν κάμαρά σου. Πάμε νὰ προσευχηθοῦμε...

— Νὰ προσευχηθοῦμε, μητέρα! φώναξε ἡ Ἰωάννα κατάπληκτι. Καὶ γιὰ ποῦν, ὡς παρακαλῶ, νὰ προσευχηθῶ; Γιὰ τὸ σὺζυγόν μου, ἢ γιὰ τὸν ἄλλον; Θέλετε νὰ γίνω ὑποκρίτρια, ἢ ἱερὸσουλ;

— Ἄ! παιδί μου! στέναξε ἡ κυρία δὲ Λατοῦ, νὰ προσευχηθῆς γιὰ τὴν μητέρα σου πρὸς ἀνάγκη νὰ τὴν συγχωρήσῃς...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κυρία δὲ Λατοῦ, λύθηκε τὰ γόνατά της καὶ γονάτισε στὸ πάτωμα, ἐνῶ συγχρόνως ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της στὶς παλάμες της καὶ ἔκλαιε!...

— Μητέρα μου! Μητερούλα μου! φώναξε ἡ Ἰωάννα, σήκω ἐπάνω!... Σήκω ἐπάνω, μητέρα, σὲ ἱκετεύω!... Τὶ μουκαμὸς γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω; Πρόκειται βέβαια γιὰ τὸν γάμο μου. Μήπως ὁμοῦς δὲν γελᾶστικα κ' ἐγώ, ὅπως γελᾶστικα κ' εἶσαι;

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ γελᾶστικα, εἶπε ἡ κυρία δὲ Λατοῦ. Μὲ εἶχε τόσα διδάξῃ ἡ ζωὴ κ' ἔπρεπε νὰ κάμω προσεκτικότερη ἐκλογὴ γιὰ τὰ σένα. Ἦσουν ἐνα τόσο τίμιον κορίτσι καὶ νὰ ποῦ κατάντησες ἐξ αἰτίας μου.

— Μὰ πάντα εἰμι τίμια μητέρα, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα ἀφηρημένῃ...

Ἦστερα σηκώνοντας ξαφνικὰ τὰ μάτια της πρὸς τὸν τοῖχο, ἔδειξε στὴν μητέρα της τὸ ρολοὶ. Ἡ ὥρα ἦταν 9 ἀκριβῶς. Τὰ χεῖλη τῆς Ἰωάννας ἀνοιξαν σ' ἕνα ἀλλόκοτον χαμόγελο. Στεγνίχτηκε στὴν μητέρα της καὶ προχώρησαν καὶ ἡ δέξ, χωρὶς νὰ μιλοῦν, πρὸς τὸ παράθυρο.

Ἦστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ αἰσιπῆς ἡ Ἰωάννα εἶπε :

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἴσω; ὅλα πειὰ νὰ γίνω τελειῶσει. Ἦστερα τὸ τρομερότερον εἶπε ὅτι μοναχὴ μετὰ δύο-τρεις ὥρες θὰ μάθουμε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐκαμ ὁμοῦς κάτι, πρὸς δὲν ξέρω ἀν θὰ τὸ ἐπιδοκίμασῃτε; Παρακάλεσα τὸ Λουδοβίκο, τὸ γέρο ὑπηρετὴ τοῦ κ. ντὲ Λέρν, ὁ ὁποῖος θ' ἀκολουθοῦσε ὡ; ἐκεῖ κατὸν τὸν κύριον τοῦ, νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ κυρία δὲ Λατοῦ κατακοιμημένη ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, κούνησε ἀόριστα τὸ κεφάλι της, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε.

Ξαφνικὰ ἀκούσαν νὰ σημαίνῃ τὸ κουδούνι καὶ ἡ δὴν γυναῖκα χλαμάσαν καὶ κύτταξαν ἡ μία τὴν ἄλλη στὰ μάτια. Ἀμέσως ὁμοῦς ἡ Ἰωάννα ἀνακάνοντας τὴν ψυχραμίαν της, προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο, μουμουρίζοντας :

— Τόσο γρήγορα!... Τόσο γρήγορα!... δὲν εἶνε δυνατόν...

Παραμερίζοντας τὴν κουρτίνα καὶ σκόβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε κάποιον πρὸς ἀνέβαινε τὴ σκάλα. Ἦταν ἕνας δάσκαλος ξηφασίας, ὁ κ. Λαβαρέδ, ὁ ὁποῖος πῆγανε τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα κ' ἔκανε μᾶθημα στὸν κ. Μωροσκάν.

Ἡ ἐμφάνισι του κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ἐτρώεψε τὴν δὴν γυναῖκα.

Ὁ Λαβαρέδ μῆκε μέσα, ὑποκλίθηκε μπρὸς τὴν Ἰωάννα καὶ τῆς εἶπε :

— Ἦρθα, κυρία, γιὰ τὸ μᾶθημα τοῦ κ. βαρῶνου. Μοῦ εἶπαν πὺξ; δὲν εἶν' ἐδῶ. Πρέπει νὰ περιμένῃ ἢ νὰ ξινάρθῃ μεθαῦριο ;

— Δὲν σὰς εἶπαν πρὸς εἶνε ὁ κ. βαρῶνος ;

τοῦ εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὁχι, κυρία.

— Τότε θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγὼ καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆτε κάτι σχετικῶς...

Καὶ ἡ Ἰωάννα τὸν ἐπληροφόρησε ἀμέσως πρὸς εἶπε πρὸς ὁ κ. Μωροσκάν.

Ὁ Λαβαρέδ δὲν εἶδε καὶ μεγάλη κατάπληξι.

— Ὁλοπόν, ρώτησεν ἡ Ἰωάννα, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, κ. Λαβαρέδ, ποῦ θάνατι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας αὐτῆς;

— Δὲν εἶνε καὶ δύσκολο, κυρία βαρῶνη, ἀρκεῖ νὰ μοῦ πῆτε ποῖος εἶνε ὁ ἀντίπαλος τοῦ σὺζύγου σας.

— Ὁ ἀντίπαλος τοῦ εἶνε ὁ κόμητις ντὲ Λέρν.

— Ὁ κόμητις ντὲ Λέρν... Τότε, κυρία, μπορεῖτε νὰ εἰσαθε ἀπόλυτον; ἤσυχον... Ὁ κ. βαρῶνος θὰ γυρίσῃ πίσω, χωρὶς τὴν παραμικρὴν τσαρουνιά...

Ἡ Ἰωάννα κύτταξε παράξενον τὸν κ. Λαβαρέδ καὶ τὸν ρώτησε :

— Μπορῶ νάμα ἡσυχῆ, εἶπατε; Καὶ γιὰτί;

— Γιὰτί ὁ κ. ντὲ Λέρν ὑπῆρχε μαθητῆς μου καὶ ἔξω τις δυνάμεις του. Ναί, ἄλλοτε ἦταν τρομερὸς ἐπιφορῶς. Μὰ σήμερον πειὰ ὄχι.

— Γιὰτί;

— Γιὰτί ἀπ' τὸν καιρὸ πρὸς μονομάχησε μὲ τὸν κ. Μοντελέν καὶ χτυπήθηκε στὸ χέρι, δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πειὰ τὸ σπαθὶ γερὰ, δὲν μπορεῖ ν' ἀμυνθῇ, κυνᾶται γρήγορα...

— Τότε... τότε ὁ σὺζυγόν μου θὰ τὸν σκοτώσῃ!

— Ὡ, ὄχι δὴ... Θὰ τὸν πληγώσῃ ἴσως, ἴσως καὶ νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ ἀπλῶς... Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἄλλωστε ἀπ' τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποῖα μονομαχοῦν.

Ἡ Ἰωάννα ἔμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα σιωπηλὴ καὶ τέλος εἶπε :

— Πολὺ καλὰ, κύριε, σὰς ἐχαρῶσα γιὰ τὶς πληροφορίες σας. Χαίρετε...

Ὁ κ. Λαβαρέδ χαμῆστηκε κ' ἔφυγε.

Ὁμῶς ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω του, ἡ Ἰωάννα εἶχθη στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς κλαίοντας ἀπελπισμένα :

— Μητέρα μου!... Μητέρα μου, εἶνε τρομερό... Θὰ τὸν σκοτώσῃ!... Αὐτὸ λέγεται δολοφονία, μητέρα!...

Ἡ δούτιχη κ. Μελί ἦταν ἐπίσης βαθεῖα συγκινημένη. Τὰ μάτια της εἶχαν βορκαῖσει. Ἐσῆγνε τὴν κόρη τῆς στὴν ἀγκαλιά της καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ :

— Παιδί μου, σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνῃς ἔτσι... Ἄν ἤξερες ποῖος ὑποφέρω πρὸς σὲ βλέπῳ νὰ βασανίζεσαι τόσο!... Μὴν ἀπελπίεσαι, Ἰωάννα.

(Ἀκολουθεῖ)

—Τὶ ἀθλιότης!.. Τὶ ἀδικία, Θεέ μου!.. Λέρν.